

1

‘Josien, dit werkt niet.’

‘Je hebt gelijk,’ zeg ik opgewekt. Ik zet de tassen vol kerstspullen neer. ‘Ik heb ook het gevoel dat we dingen aan het vergeten zijn. We lopen al de hele dag van hot naar her. Check jij nu meteen of we nog alle ingrediënten hebben voor jouw heerlijke glühwein? O, en die servetten, en laten we vast alle cadeaus klaarleggen. Ik heb geen zin om dit jaar wéér terug te rijden, dat zou echt zonde van de tijd zijn.’ Ik grabbel in mijn tas en haal mijn mobiel eruit. ‘Even kijken... ennnn, ja!’ Met een druk op de knop gaan alle lampjes in de ruimte aan en verandert mijn appartement in een winterwonderland. Tevreden kijk ik om mij heen. Ik ben nooit vies geweest van een kerstlampje, maar dit jaar heb ik mezelf echt overtroffen.

‘Ik... het is gewoon dat...’

Ik hoor Peter hard zuchten.

‘We kunnen inderdaad beter een lijstje maken, anders gaan we sowieso de helft verge...’

‘Het is uit,’ zegt Peter nu hard en ferm.

Abrupt blijf ik stilstaan. Ik hoor wat hij zegt, ik voel door zijn toon wat hij zegt en toch kan ik mij bij de betekenis niets voorstellen.

‘Wat?’ Het blijft stil achter mij.

Hij kan dát niet bedoelen. Er kunnen zoveel dingen uit zijn. Wat nou als hij een boek bedoelt? Terwijl ik tegen beter weten in omdenk, probeer ik het moment van omdraaien zolang mogelijk uit te stellen, want ik weet dat zodra ik

hem aankijk het echt zo is en ik mezelf niet meer kan wijsmaken dat het hier om een onnozel misverstand gaat. Met een steen in mijn maag draai ik me dan toch om. Mijn vriend Peter staat nog altijd bij de deur met zijn jas aan en kijkt met een van pijn vertrokken, verdrietig gezicht naar de grond.

‘Wat zei je?’ vraag ik naar de bekende weg terwijl ik met mijn hart in mijn keel een paar stappen in zijn richting zet.

‘Het is uit,’ zegt hij nog een keer zacht.

Ik trek wit weg en voel de chaos in mij opwellen. Peter blijft strak naar de grond kijken, ondanks dat ik wanhopig oogcontact probeer te maken.

‘Wat bedoel je, het is uit? Ik snap het niet...’ Ik loop naar hem toe en wil zijn hand pakken, maar schrik als hij achteruitdeinst. Mijn hoofd geeft nu officieel het signaal van kortsluiting door deze abrupte beslissing van Peter. Haastig ga ik door onze dag samen om iets te signaleren wat hierop heeft kunnen wijzen, maar nergens kan ik ook maar iets vreemds ontdekken. Vijftien minuten geleden hebben we notabene gewoon nog koffiegedronken bij ons favoriete café op de hoek van de straat. Ja, hij was misschien wat stiller dan normaal, maar ik dacht dat hij gewoon wat moe was van al dat kerstshoppen de hele dag. Dat kan toch?!

‘Luister,’ zegt Peter nu opvallend kalm. ‘Je bent een fantastische vrouw, en ik mag in mijn handjes knijpen dat ik al vijftien jaar...’

‘O nee.’ Ik schud driftig met mijn hoofd en loop van hem weg. ‘Nee, nee, nee, dit gaan we niet doen,’ zeg ik fel. ‘Kom niet aanzetten met dat “het ligt niet aan jou, maar aan mij”-gelul.’

‘Nou, ik... Luister, liefje, ga even rustig zitten.’ Peter wijst bemoedigend naar de bank. Ik kijk er vol ongeloof naar.

‘Rustig zitten? Echt?’ Ik pak mijn *Mrs Claus*-kussen van de bank en gooi het hard naar Peter die net op tijd wegduikt. Hoe kan hij vijftien jaar samen zo makkelijk aan de kant schuiven? Hoelang weet hij dit al? Het is voor mij in ieder geval pijnlijk duidelijk dat hij het niet eens moeilijk vindt. Geen tranen, geen oprechte pijn. Hij is hoogstens bang voor mijn reactie. En terecht.

‘Hoe kan je dit doen? We zouden gaan samenwonen, trouwen, voordat we dertig zijn ons eerste kind krijgen!’ In een flits zie ik ons weer staan op het brugklaskamp waar het na een vluchtige kus op de mond officieel aan was. We waren nog niet droog achter de oren en onze relatie betekende toen nog niet zoveel meer dan af en toe handjes vasthouden, samen huiswerk maken en films kijken. Maar hoe ouder we werden, hoe serieuzer onze relatie werd. Al mijn eerste keren waren met Peter en langzaam maar zeker kon ik mij geen toekomst meer zonder hem voorstellen. We waren een goed duo, een logisch duo. Zoals Bassie en Adriaan of, iets romantischer, Romeo en Julia. Ik had gehoopt dat we het komende jaar eindelijk zouden gaan samenwonen, dat er deze kerst een sleutel van zijn appartement voor mij onder de boom zou liggen. En nu dropt hij de dag voor kerst deze bom en zie ik mijn hele toekomst in vlammen opgaan. Alles wat ik gepland had; poef, weg.

‘Ik ben al mijn hele leven met jou,’ probeert hij uitleg te geven aan zijn plotselinge besluit.

‘En wat is daar precies mis mee?’ roep ik terwijl ik door de ruimte ijsbeer. Ik zet mijn handen in mijn zij terwijl ik Peter verder hoor praten.

‘Het lijkt mij gewoon goed, voor ons allebei,’ zegt hij alsof hij mij een plezier doet, ‘als we even afstand van elkaar nemen.’

‘Waarom zou dat goed voor ons zijn? We zijn nooit langer dan een week van elkaar weggeweest.’

‘Daarom.’ Peter lacht ongemakkelijk. ‘Ik denk dat het prettig zou zijn als we ook eens wat andere mensen leren kennen.’

Met een ruk kijk ik op. ‘Wat?’ Mijn hoofd maakt overuren. ‘Heb je iemand anders?’ vraag ik achterdochtig.

‘Nee,’ zegt Peter totaal ongeloofwaardig.

‘Waarom ben ik dan niet genoeg?’ vraag ik mezelf hardop af.

‘Je bent meer dan genoeg. Het is gewoon dat...’

‘Is de seks niet goed?’ onderbreek ik hem.

‘Nee, uh, nee, die is prima,’ hakkelt Peter.

‘Jij vond het vanochtend toch ook lekker?’ roep ik uit.

‘Ja, nee, vanochtend was fantastisch.’ Peter glimlacht als hij eraan denkt.

‘Maar wat dan?’ probeer ik nog steeds de situatie te begrijpen. Peter doet zijn mond open, maar ik geef hem geen kans om te reageren. ‘Wil je seks hebben met anderen. Is dat het dan?’ Ik sla mijn handen voor mijn gezicht.

Peter negeert de ongemakkelijke vragen en loopt rustig naar me toe. Hij wil zichtbaar zo snel mogelijk een einde maken aan dit gesprek. ‘Luister. Liefje, hé.’ Hij pakt mijn handen en zoekt met zijn ogen die van mij. Ik kijk hem met grote ogen aan. ‘Ik weet dat dit onverwacht is, maar het kan ook iets goeds zijn. Voor ons. Misschien komen we er zo juist achter dat we écht bij elkaar horen. Laten we het niet zo zwaar maken en het een break noemen.’ Hij streelt met zijn hand over mijn wang en kijkt mij vragend aan. Heel even lijkt ik bedaad, totdat ik merk dat zijn aanraking niet meer hetzelfde voelt. Dat zal nooit meer zo zijn en dat komt door hem. Het beest in mij wordt weer wakker bij de

gewaarwording dat hij onze relatie op het spel wil zetten. En voor wat?

‘Dus jij wil gewoon rustig een beetje daten met anderen, lekker rondneuken en als het je dan toch allemaal tegenvalt, gewoon weer bij mij terugkomen? Begrijp ik het zo goed?’

Peter laat mijn handen los. ‘Nee, natuurlijk niet. Dat zou ik nooit...’

‘Je hoeft niets meer te zeggen. Als het zo moet, dan blijf ik veel liever alleen. Mijn huis uit.’ Ik spuug de woorden uit, zo boos ben ik.

Tot mijn grote verbazing schiet Peter in de lach.

‘Pardon?’ vraag ik fel.

‘Ja, sorry,’ zegt hij verontschuldigend. ‘Het is gewoon, jij kan helemaal niet alleen zijn.’

Waar haalt hij het gore lef vandaan? Even weet ik niet wat te zeggen. Ik wil terugslaan, ik moet terugslaan.

‘O nee?’ zeg ik terwijl ik hem recht in zijn ogen aankijk. ‘Ik kan niet alleen zijn, hè?’ Ik merk dat Peter een beetje angstig kijkt voor wat er komen gaat. ‘Weet je wat? Deze kerst vier ik alleen en dat wordt geweldig, let maar op!’ Tevreden sla ik mijn armen over elkaar. Die zag hij niet aankomen. En daarin kunnen we elkaar de hand schudden, want ik zag hem net zomin aankomen.

‘Kom aan, liefje. Je bent dol op kerst. Dit hoef je echt nie...’

‘Mijn huis uit,’ zeg ik nog een keer. ‘Nu!’

Peter geeft het op, ogenschijnlijk blij dat de kogel door de kerk is. Hij doet onschuldig zijn handen omhoog en loopt dan nonchalant naar de deur. Daar aangekomen draait hij zich nog een keer om. ‘Liefje, dit is geen vaarwel...’

‘ERUIT!’ schreeuw ik.

Zonder verder nog iets te zeggen maakt Peter zich zo snel als hij kan uit de voeten.

Als de deur dichtvalt kijk ik radeloos om mij heen. Ik pak de eerste beste kerstbal uit mijn kerstboom en gooi hem tegen de dichte deur. De bal valt in honderd stukjes op de vloer en het genoegen van het gooien is eigenlijk ook meteen weg.

Een tijdje sta ik in stilte af te koelen en dan open ik zacht de deur. Ik kan nog steeds niet geloven dat dit gebeurt. ‘Peter?’ piep ik. Maar Peter is in geen velden of wegen meer te bekennen. De deur naast die van mij gaat open. Mijn buurvrouw Geraldine stapt naar buiten in een roze badjas en haar chihuahua Amour in haar armen. Zoals altijd draagt Amour een matchende outfit met zijn baasje en kijkt hij mij vinnig aan. De hond realiseert zich duidelijk niet hoe belachelijk hij eruitziet in een roze trainingspak.

‘Och liefje,’ zegt Geraldine als een ware vedette.

Ik zucht. *Niet nu*. Geraldine is een uitgerangeerde operazangeres met een liefde voor drama. Voor dit soort mensen is het nooit goed om te veel thuis te zitten. Dat blijkt, want sinds ze stemproblemen heeft en niet meer aan de bak komt, bemoeit ze zich met alles en iedereen in de acht verdiepingen tellende flat waar ik in woon. En aan haar gezicht te zien heeft ze dankzij de dunne wandjes van dit gebouw alles gehoord wat er zojuist gebeurd is.

‘Wat een verdriieeeeet,’ begint Geraldine acte een, terwijl ze het laatste woord zingt. Even stopt ze en verandert ze dramatisch van houding, terwijl Amour mij zijn meest arrogante blik geeft. Honden kunnen over het algemeen niet echt hun wenkbrauwen omhoogdoen. Tenzij je Amour heet. Misschien, waarschijnlijk, is het een optische illusie

gecreëerd door de perfect in vorm gekamde lokken rond zijn snuit, maar de cynische blik die deze hond te allen tijde heeft, is prijzenswaardig.

‘L’amour, l’amour...’ zingt Geraldine vol passie.

Even kijk ik haar vol verbazing aan. Zou ze ook kunnen communiceren zonder te zingen? Ik vraag het me af.

‘L’AMOUR,’ trekt Geraldine haar scheur open voor een climax.

Ik word door de luchtdruk naar achter gedrukt en grijp dit moment dankbaar aan om van het toneel te verdwijnen. Snel glij ik weer naar binnen en trek de deur achter mij dicht.

‘Maar wacht,’ hoor ik Geraldine in de gang geïrriteerd zeggen. ‘Ik heb je nog niet verteld waarom deze scheiding voor mij geen verrassing is.’

Ik schrik als Geraldine hard op de deur klopt waar ik tegenaan sta geleund. ‘Jo-sien!’ zingt Geraldine. Amour blaft.

Met mijn lichaam zo laag mogelijk bij de grond sluip ik naar de bank en verberg mij erachter alsof Geraldine door de deur heen kan kijken.

‘Jo-sien!’ zingt Geraldine nog wat harder.

Op de gang hoor ik nog een deur opengaan. ‘Geraldine, de deur is dicht.’ Mijn andere buurman, Ali, is alle herrie zat.

‘Maar ik heb nog wat wijze raad voor Josien,’ hoor ik haar poeslief zeggen alsof ze het beste met me voorheeft.

‘En zo te zien is Josien niet erg geïnteresseerd. Toch, Josien?’ roept Ali.

‘Klopt,’ roep ik vanachter de bank.

‘Zie je? Nu dat is opgelost, kunnen we volgens mij allemaal weer verder met onze dag. Doei!’ zegt Ali luchtig.

Niet veel later hoor ik zijn deur dichtgaan. Ik ben dankbaar voor mijn lieve buurman die weer eens precies op het juiste moment te hulp schiet. Van kapotte dingen weer laten werken tot Geraldine weggagen; op Ali kan ik altijd rekenen.

‘Wacht, Ali, waaaaaacht!’ zingt Geraldine terwijl ze naar Ali’s deur loopt. ‘Misschien kunnen wij samen een kopje...’ ze haalt diep adem voor de hoge toon, ‘theeeeeeeee drinken?’ De ruiten schudden van angst.

‘Sorry, ik heb het druk,’ roept Ali nonchalant vanuit zijn appartement.

Amour blaft. ‘Kom maar, snoesje. We moeten rusten voordat we rimpels krijgen van de idioterie in deze flat.’ Geraldine draait zich aan de geluiden te horen gepikeerd om en slaat hard de deur van haar appartement achter zich dicht.

Ik haal opgelucht adem. Het voordeel van het wonen in deze flat is dat je niet helemaal alleen woont. Het nadeel van het wonen in deze flat is dat je niet helemaal alleen woont. Verslagen laat ik mij op de bank vallen. Nu de eerste shock voorbij is en het voor het eerst weer helemaal stil is, wil ik alleen nog maar huilen. Maar het lukt niet. De klap is te groot. Alsof mijn arm er zojuist is afgerukt en ik er verbaasd, en compleet in shock, naar kijk. Verdwaasd kijk ik om mij heen. *Ben ik nu single?* Voor iemand die eigenlijk alleen op de basisschool single is geweest, is dat behoorlijk heftig nieuws. Na zoveel jaar weet ik niet eens meer hoe het is om alleen te zijn. Ik probeer de vieze smaak in mijn mond weg te slikken, maar al mijn speeksel lijkt te zijn verdwenen. Mijn lichaam voelt haarfijn aan dat er nu wat zuinig aan moet worden gedaan met het water, want de traanbuizen gaan het nog hard nodig hebben. En toch

probeer ik uit alle macht de tranen weg te slikken. Ik ben bang dat als ik eenmaal begin, en mezelf toelaat om in dat enorme gat te vallen, ik er nooit meer uit kan klimmen.

2

‘Jij kan helemaal niet alleen zijn.’ Peters woorden dreunen nog na in mijn hoofd. Het is twee uur later en ik zit nog steeds in dezelfde houding op de bank verdwaasd voor me uit te kijken. Ik heb een paar keer gekucht, maar dan heb je alle activiteit van de afgelopen uren wel gehad. Ergens heel diep in mij voel ik het verdriet van mijn stukgelopen relatie waar ik alles op had gezet, maar doordat ik nog altijd zo ben lamgeslagen, klopt deze enkel zacht op de deur. En als ik niet opendoe, dan kan het er ook niet in. Helaas voor mij gaat het verdriet ook niet weg. Het wacht geduldig voor de deur en als ik hem ook maar even dreig te vergeten klopt het gewoon weer een paar keer aan. Voor nu laat ik het lekker staan.

Buiten is het inmiddels donker en het enige licht in huis komt van de kerstverlichting die ik eerder aan heb gedaan. Verslagen kijk ik naar de enorme kerstboom in de hoek van mijn woonkamer die perfect klem staat tussen de vloer en het plafond, er is geen centimeter over. ‘Het is dus jij en ik deze kerst,’ zeg ik tegen de boom. Ik had nooit verwacht dat ik ooit zou opperen kerst alleen te vieren, het is mijn favoriete tijd van het jaar, ik leef voor kerst. Maar nu het gezegd is, ben ik niet van plan terug te krabbelen. Dat plezier gun ik Peter niet. Ik wil hem laten zien dat ik het kan. ‘Kerst alleen, *it is*,’ zeg ik weer tegen mijn kerstboom. Telkens trekt het gat dat de kerstbal die ik naar de deur gooide heeft achtergelaten mijn aandacht. De lege plek lijkt wel naar me te schreeuwen. Een kerstboom versieren is voor

mij niet zomaar wat ballen in een boom slingeren, maar een serieuze aangelegenheid. De versieringen moeten in balans zijn, want anders... Het is niet dat ik dwangmatig ben ofzo. Ik heb gewoon een hekel aan asymmetrie.

Ik rek me uit, ga staan, en slof dan naar de kerstboom. Eerst trek ik een strik, die wat is gaan hangen op een van de takken, weer in het gareel. *Hoe zou ik dat gat kunnen oplossen? Heb ik nog meer van deze ballen?* Dan bedenk ik mij dat ik vandaag, voordat ik gedumpte werd, glazen kerstballen heb gekocht. Handgeblazen en met precies de juiste hoeveelheid glitter, ik was er zo blij mee. Ik pak de tassen van de winkel erbij en ga met mijn handen voorzichtig door al mijn aankopen. Normaal zou ik van nieuwe kerstdecoratie vlinders in mijn buik krijgen, maar nu kunnen de vlinders door de knoop in mijn maag niet meer rondfladderen. Onderin vind ik de doos nieuwe kerstballen. Ik maak hem open en ga aan de slag met het verplaatsen van een aantal oude kerstballen en het netjes door de boom verspreiden van de nieuwe ballen. ‘Ja, ze zijn echt mooi,’ concludeer ik emotioneel en zwaarmoedig.

Ik zet mijn handen in mijn zij en kijk verslagen om mij heen. Etenstijd kruipt dichterbij, maar ik heb totaal geen honger. Misschien voel ik mij wat beter als ik even buiten ben geweest en wat eet. Ik trek met lichte tegenzin mijn jas aan en pak mijn portemonnee om naar de supermarkt te gaan. Het laatste wat ik wil is met een buur praten, dus ik kijk eerst door het kijkgaatje of er iemand in de gang staat, en steek dan voorzichtig mijn hoofd om de hoek. De kust lijkt veilig. Zo zacht als ik kan, laat ik de deur in het slot vallen en half op mijn tenen, half snelwandelen loop ik richting de trap.

‘WAF!’

Ik blij verstijfd staan.

‘Amour, stil,’ hoor ik Geraldine haar hond in haar appartement tebijten.

Muisstil vervolg ik snel mijn weg. Ik voel mij pas veilig als ik in het trappenhuis kom. Opgelucht haal ik adem. Onderaan de trap hoor ik eenzaam een bal stuiteren in de holle ruimte. Ik woon op de derde verdieping en hoe meer treden ik afdaal, hoe harder het geluid van de bal wordt.

‘Vangen!’

Ik ben nog maar één trap verwijderd van de begane grond als een voetbal rakelings langs mijn hoofd vliegt. De bal ketst tegen de muur en stuitert dan weer naar beneden waar hij wordt opgevangen door gelach.

Evy.

Beneden staat mijn twaalfjarige buurmeisje. Ze heeft een voorliefde voor roze, rokjes, petten en sneakers, en is nooit te zien zonder haar geliefde skateboard en voetbal. Haar donkere krullen en grote bruine ogen doen mensen zich nog weleens vergissen in wat ze voor zich hebben staan, maar ik weet inmiddels dat Evy bijdehand en vooral bijzonder irritant is. Ze is altijd wel bezig met een plannetje en de zelfverzekerdheid waarmee ze te werk gaat, doet vermoeden dat ze denkt minstens twintig te zijn. Zo heeft ze ooit Amour de schrik van zijn leven gegeven door hem opeens op haar skateboard te zetten en een flinke duw te geven. Uiteindelijk kwam hij tot stilstand tegen een bankje en lazerde eraf. Evy kwam niet meer bij van het lachen, maar Amour loopt tot op de dag van vandaag nog met een grote boog om haar heen.

‘Hi, Evy,’ begroet ik haar geïrriteerd.

‘Je ziet er slecht uit, wist je dat?’ zegt Evy zonder filter.

‘Dank, Evy,’ zeg ik droog.

‘Ik bedoel niet...’ probeert Evy nu ze zich realiseert dat haar opmerking misschien wat lomp was. ‘Misschien moet je vanavond een maskertje doen, dat is goed voor je huid en zo. Ik heb er eentje met het hoofd van een panda erop.’

‘Ik zal eraan denken,’ zeg ik lachend terwijl ik hoofdschuddend doorloop naar de deur. Kinderen vergeef je altijd snel voor hun eerlijkheid. En waarschijnlijk zie ik er ook uit alsof ik een spook heb gezien, dus zal haar opmerking niet eens zo ongegrond zijn.

‘Fijne avond, Evy.’

Ik duw de deur van de flat open en schrik even van de wind en de kou die mij in mijn gezicht slaan. Snel doe ik de capuchon van mijn jas op mijn hoofd. Het lijkt niet hard te regenen, maar dit is precies het type regen waardoor je uiteindelijk drijfnat thuiskomt. Ik doe de bovenste knoop van mijn jas dicht en trek aan de touwtjes van mijn capuchon om deze strak te trekken. Dan doe ik mijn handen in mijn zakken en begin te lopen met mijn blik naar de grond.

Waar zou Peter nu zijn?

We hadden hier nu samen naar de supermarkt moeten lopen. We waren er zelfs al over uit wat er vanavond op het menu stond. Vanochtend was er afgesproken om vanavond te ‘borreleten’. Mijn favoriete eten, het is zelfs door mij als kind uitgevonden. Het betekent dat je het ‘grote mensen eten’ compleet links laat liggen en dineert met een tafel vol met verschillende hapjes. De Spanjaarden noemen het ook wel tapas, maar dat is echt iets heel anders. In deze hapjes hoeven namelijk geen houten stokjes.

En nu loop ik hier alleen, om in mijn eentje boodschappen te doen. Moet ik straks dan in mijn eentje borreleten? Maar dat kan helemaal niet. In het werkwoord ‘borreleten’ zit het woord ‘borrelen’ en dat is niet een activiteit die je in

je eentje doet. Dat hoort gewoon niet. *Jij kan helemaal niet alleen zijn*, hoor ik Peter weer in mijn hoofd.

‘Ik vind het gewoon niet gezellig om alleen te eten. Daar is toch niets mis mee,’ zeg ik hardop. Een man die zijn hond uitlaat negeert me en bekijkt me ondertussen vanuit zijn ooghoeken van top tot teen.

Met de seconde triester loop ik verder. Ik had altijd gedacht – in ieder geval gehoopt – dat, mocht er ooit een moment komen dat ik keihard gedumpt zou worden, ik niet lang verdrietig zou blijven en het juist om zou kunnen zetten in kracht. Geen slachtoffer, maar *independent woman*. Ik heb mij ooit ontzettend geërgerd aan een vriendin die het maanden later nog steeds over die ene liefde had. Nu weet ik dat het makkelijk praten was. Ik was nog nooit gedumpt en ik was er ook heel zeker van dat dit nooit zou gebeuren, want Peter en ik waren toch voor altijd? Niet dus. En nu? Nu is er slechts een hoopje ellende van mij over. Ik sta en loop, maar daar is dan ook alles mee gezegd. Waar ik thuis niet kon huilen, beginnen de tranen nu opeens te rollen. Ik laat ze stromen, terwijl ik mijn hoofd naar de hemel keer, mijn ogen dichtknijpt en mijn armen spreid. Mijn tranen mengen zich op mijn gezicht met de regen die nog altijd onvermoeibaar naar beneden komt. Het weer is in ieder geval solidair.

‘Hé, pas op!’

Ik kijk geschrokken op. Een man met drie kinderen in een elektrische bakfiets ontwijkt mijn linkerarm, die door het spreiden op het fietspad terecht is gekomen. Mijn arm missen ze, maar ze rijden wel met een flinke snelheid door een diepe plas, die omhoogspat en mij vol raakt. Beteuterd kijk ik naar de kinderen in de bak die naar mij wijzen en het uitgieren. Alsof mijn gedroomde toekomst mij uitlacht

en snel van mij wegfietst.

‘Ik had verdomme op die bakfiets moeten zitten!’ roep ik de fiets na. Een oudere vrouw loopt langs mij heen en kijkt me bezorgd aan. ‘Ja, wat nou?!’ bijt ik haar toe. De vrouw wendt meteen haar gezicht af en loopt snel door. Ik voel me meteen lullig. ‘Sorry,’ roep ik de vrouw achterna die niet meer op- of omkijkt. Zuchtend veeg ik tegen beter weten in het koude water weg, maar mijn gezicht vult zich meteen met nieuwe tranen en regendruppels. Ik steek mijn handen weer in mijn zakken en loop stug verder naar de supermarkt.

Bij binnenkomst word ik overweldigd door alle keuzes. Pizza, salade, zelf gaan koken, of toch borreleten in mijn up? Hoe langer ik erover nadenk, hoe minder ik weet wat ik vanavond zou willen eten. Normaal vlieg ik doelgericht en efficiënt door de schappen, maar het lijkt wel alsof er een gedeelte van mijn hersenen is uitgeschakeld. Ik duw mijn lege karretje langs het schap van de chips en laat mijn ogen over de smaken gaan. Al snel vind ik mijn favoriet; *Heartbreakers*, chips in de vorm van een hart. Hoewel toepasselijk, kan ik nu misschien maar beter andere chips kiezen. Aan de andere kant, dit is wel mijn favoriet. Moet ik die dan laten liggen en gaan voor paprikachips, die ik wel oké vind, maar niet écht geweldig? Deze redenering start weer een nieuwe huilbui, want ik ga nooit meer zo’n grote liefde als Peter vinden. Ik houd een zak paprikachips vast terwijl mijn hele lichaam schudt van verdriet.

Twee vakkenvullers kijken elkaar aan. De ene duwt de andere naar voren, en na wat aarzeling vraagt hij of hij mij misschien kan helpen.

‘Ik wil niet settelen met paprikachips,’ blèr ik door de

winkel. ‘Heartbreakers zijn gewoon veel lekkerder,’ besluit ik met een piep.

De vakkenvuller kijkt met een angstig gezicht om zich heen, op zoek naar een hulplijn. Vervolgens pakt hij een zak Heartbreakers en geeft deze aan mij. ‘We hebben gewoon nog Heartbreakers,’ zegt hij zacht. ‘U hoeft echt niet te huilen, hoor. Zelfs al zouden ze niet hier liggen, dan kunnen we altijd nog voor je in het magazijn kijken.’ Hij doet zijn twee duimen omhoog.

Ik kijk vertederd naar de pukkelige tiener die voor me staat. ‘Dank je, lieverd. Je hebt gelijk. Ze zijn er gewoon, en dus neem ik ze.’ Ik leg de zak chips in het karretje en loop dan weer verder alsof er niets gebeurd is, de vakkenvuller verwaasd achterlatend.

Na nog wat kleine breakdowns bij producten die mij aan Peter doen denken en een vrij grote toen ik een jongen zag die wat van hem weghad, kom ik na een klein uur bij de kassa aan met een berg willekeurige producten in mijn karretje. De zak Heartbreakers, cornflakes die ik eigenlijk nooit eet, volle melk, twee flessen wijn (wit en rood), een fles bubbels (in een vlaag van verstandsverbijstering besloot ik dat ik dit dieptepunt gewoon moet vieren), een kant-en-klaar kaasplankje, afbakcroissants, smeerkaas, bitterballen voor in de oven en een rode paprika, die ik enkel en alleen heb gepakt omdat ik vind dat ik ook iets gezonds moet kopen. Ik leg alles op de band en ben blij dat deze trip erop zit. En nu snel naar huis, want het is voor iedereen beter als ik even binnenblijf.